

er hjemlet de locale Autoriteter, og da ikke Amtmanden og Politimesteren, men Amtsrådet og Sogneforstanderskabet, Bemyndigelse til at bringe denne Sag i Orden paa den Maade, som dem bedst tykkes. Jeg kan ikke modstige nogen af disse tvende almindelige Bemærkninger, men jeg troer ikke, at de ere blevne overseete ved Udvalgets Arbejde, idetmindste har det været vort Duffe kun at give den Ramme, indenfor hvilken under simple og naturlige Forhold de communale Autoriteter kunne faae Leilighed til at afgjøre alle Spørgsmaal, som maatte reise sig. Hvad de specielle Grindringer angaaer ved de enkelte Paragrapher, kan jeg indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger. Der staaer ikke i Paragrapherne, at alle Gangstier skulle medtages, der staaer snarere, at de ikke skulle medtages; men at der ikke i nogetsomhelst Tilfælde skulde kunne medtages Gangstier, kan dog ikke paastaaes. Der kan jo f. Ex. være saadanne Gangstier fra en stor, tæt Landsby til selve Kirken eller andre saadanne, hvor det er i alle Vedkommendes Interesse, at den bliver kastet. I Loven af 4de Juli 1850, som handler om Gangstier, er der ogsaa talt om Sneekastning paa Gangstier; men det er, som sagt, saa langt fra, at Udvalget har givet Anvisning paa, at alle de Gangstier, hvis Vedligeholdelse er anseet for at være af Vigtighed, ogsaa skulle kastes, hvilket vilde have været en stor Overdrivelse, at der tværtimod staaer i § 1: „Gangstier blive kun undtagelsesviis at optage paa Vedtægten.“ Det er altsaa en Advarsel imod at tage for mange Gangstier med. Det kan altsaa efter Paragraphen tilfødes, at et Sogneforstanderskab vedtager ikke at medtage Gangstier; men jeg skal dernæst tillade mig at bringe i Erindring, at de Gæster, der have at vedtage Noget herom, er Sogneforstanderskabet, det er kun en Bemyndigelse, der gives Sogneforstanderskabet, og der kan vistnok ikke angives nogen Grund for, at vi her skulle besygte Sognebeboernes Interesser mod Sogneforstanderskabet. Altsaa, det ærede Medlem, som mener, at Gangstier kun undtagelsesviis bør komme i Betragtning — thi at de aldrig skulde komme i Betragtning, kan umulig være Nogens Mening — kan ikke gjøre Bedre

end at stemme for Udvalgets Forslag, som for det Første lægger hele Afgjørelsen i Sogneforstanderskabets Hænder, og dernæst medgiver den Advarsel, ikke at rutte for meget med Sneekastning paa Gangstier. Naar et æret Medlem dernæst har savnet en Bestemmelse om, at der skal gives Erstatning, ogsaa naar der har maattet brydes en Vej over en anden Mand's Grund, og om hvorledes Erstatningen skal fastsættes, da skal jeg for det Første bemærke, at der staaer Intet hverken for eller imod, og at Følgen deraf er, at Spørgsmaalet bliver at afgjøre efter de almindelige Regler for Skadeserstatning; men Udvalget har maattet ansee det for betænkeligt at give udtrykkelig Anvisning paa at fordrø Erstatning, fordi man kjører over en frosken Mark — naar man bryder Hegn eller Gårde, da er det en anden Sag — og jeg skal desuden herved bringe i Erindring, at der ikke er Tale om noget Ny, men at vi have gjort en indskrænkende Bestemmelse med Hensyn til hvad der staaer i den ældre Lovgivning, navnlig med Hensyn til Bestemmelsen om, at Dyrveien ikke maa benyttes længere, end det er uomgængelig fornødent for at gjengive selve Veien til almindelig Færdsel; men naar man til et saadant Niemed nødes til at gjøre en Abning i Hegn, da er det en Selvsølge, at dette skal bringes i Orden igjen, inden det afleveres; er der steet Skade paa Marken, da følger det af Reglerne for Skadeserstatning, at Vedkommende kan fordrø Erstatning; men det vil kun undtagelsesviis være Tilfældet, naar man inden kort Tid ryddeliggjør Veien; thi det er kun ved Tøbrud, at der risikeres en Opkjøring af Marken. Men da det gjælder et Sogneanliggende, idet Sognet har godt af Veien's Affattelse, og Sognet skal betale den Skade, der foranlediges, saa at give Anvisning paa at bringe i Bog og føre i Regning, hvad der kan kræves i Skadeserstatning, det mener jeg, at der ingen Anledning er til. Der vil snarere, mener jeg, være Grund til at befrygte, om ikke ubegrundede, saa dog ugentile Fordringer fra den ene Mand til hans Nabo eller Kammerater, end at Folk skulde finde sig i at lide virkelig Skade. Efter den Erfaring, jeg har til den almindelige Tænkemaade, mangler det ikke Folk